

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. liepos 2 d.*

Byloje C-377/08

dél *Corte suprema di cassazione* (Italija) 2008 m. balandžio 23 d. Nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2008 m. rugpjūčio 18 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

EGN BV – Filiale Italiana

prieš

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas A. Ó Caoimh (pranešėjas), teisėjai J. N. Cunha Rodrigues ir J. Klučka,

* Proceso kalba: italų.

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kancleris R. Grass,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *EGN BV – Filiale Italiana*, atstovaujamos advokatų G. Boniello ir G. Polacco,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos A. Aresu ir M. Afonso,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone,
nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23–62), iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB (OL L 102, p. 18, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 274–280, toliau – Šeštoji direktyva), 17 straipsnio 3 dalies a punkto išaiškinimu.

- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *EGN BV – Filiale Italiana* (toliau – *EGN*) ir *Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2* (Mokesčių inspekcijos 2-asis Romos biuras, toliau – *Agenzia*) dėl pastarosios atsisakymo leisti atskaityti pridėtinės vertės mokesčių (toliau – PVM) už telekomunikacijų paslaugas, kurias *EGN* suteikė 1999 metais.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

- 3 Šeštosios direktyvos septinta konstatuojamoji dalis išdėstyta taip:

„kadangi vietos, kur vykdomi apmokestinamieji sandoriai, nustatymas yra sukėlęs tarp valstybių narių konfliktų dėl jurisdikcijos, ypač ryšium su montavimui skirtų prekių tiekimu ir paslaugų teikimu; kadangi, nors vieta, kur teikiamos paslaugos, turėtų būti iš principo apibrėžiama kaip vieta, kur yra teikiančio paslaugas asmens pagrindinė verslo vieta, vis dėlto toji vieta turėtų būti apibrėžiama kaip esanti šalyje to asmens, kuriam teikiamos paslaugos, ypač tam tikrų apmokestinamųjų asmenų vienas kitam teikiamų paslaugų atveju, kai paslaugų kaina įtraukiama į prekių kainą“.

- 4 Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punkte numatyta, kad „(PVM) apmokestinamas <...> prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

5 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdamasis bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokią gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą bei žemės ūkio gamybos veiklą bei įvairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla.“

6 Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies e punkte nustatyta:

„1. Paslaugų teikimo vieta laikoma ta vieta, kur paslaugų teikėjas turi įsteigęs savo verslą arba turi nuolatinę įmonę, iš kurios teikia paslaugas, arba, nesant tokios verslo vietos ar nuolatinės įmonės, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą arba kur paprastai gyvena.

2. Tačiau,

<...>

- e) toliau nurodytų paslaugų, teikiamų klientams, įsisteigusiems už Bendrijos ribų, arba apmokestinamiesiems asmenims, įsisteigusiems Bendrijoje, bet ne toje pačioje šalyje kaip paslaugų teikėjas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur klientas yra įsteigęs savo verslą arba turi nuolatinę verslo vietą, į kurią teikiamos paslaugos, arba jei tokios vietos nėra, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą ar paprastai gyvena:
- autorių teisių, patentų, licencijų, prekių ženklų ir panašių teisių perdavimas ar perleidimas,
 - reklamos paslaugos,
 - konsultantų, inžinierių, konsultacinių biurų, teisininkų, buhalterių paslaugos ir kitos panašios paslaugos, taip pat duomenų apdorojimas ir informacijos teikimas,
 - įpareigojimai susilaikyti visiškai ar iš dalies nuo kurios nors e punkte nurodytos verslo veiklos vykdymo ar pasinaudojimo kuria nors šiame e punkte nurodyta teise,
 - banko, finansiniai ir draudimo sandoriai, įskaitant perdraudimą, išskyrus seifų nuomą,
 - aprūpinimas personalu,

- agentų, kurie veikia kito asmens vardu ir jo sąskaita, paslaugos, kai jie dalyvauja jų atstovaujajam asmeniui įsigyjant e punkte nurodytas paslaugas.

- kilnojamojo materialiojo turto, išskyrus visas transporto priemones, nuoma.“

7 Šeštosios direktyvos 17 straipsnis išdėstytas taip:

„1. Teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa apskaičiuotinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamas asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

- a) (PVM) apskaičiuotą ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam patiektas prekes ir suteiktas paslaugas;

<...>

3. Valstybės narės taip pat suteikia kiekvienam apmokestinamajam asmeniui teisę atskaityti ar susigrąžinti 2 dalyje nurodytą (PVM) tiek, kiek prekės ir paslaugos yra naudojamos šiais tikslais:

- a) sandoriams, susijusiems su 4 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitoje šalyje vykdoma ekonomine veikla, už kuriuos mokestį būtų galima atskaityti, jei jie būtų sudaryti tos šalies teritorijoje;

<...>“

- 8 1997 m. kovo 17 d. Tarybos sprendime 97/207/EB, leidžiančiame Italijos Respublikai taikyti specialiąją priemonę, nukrypstančią nuo Šeštosios direktyvos 77/388 9 straipsnio (OL L 86, p. 19), priimtame pastarajai valstybei narei pateikus prašymą, numatyta:

„1 straipsnis

Nukrypstant nuo (Šeštosios direktyvos) 9 straipsnio 1 dalies, Italijos Respublika telekomunikacijų paslaugoms gali taikyti minėtos direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktą. <...>

Telekomunikacijų paslaugos – paslaugos, susijusios su signalų, žodžių, vaizdo ir garso duomenų arba kitokios informacijos perdavimu, siuntimu arba priėmimu laidinėmis, radijo, optinėmis arba kitomis elektromagnetinėmis sistemomis, įskaitant teisės naudotis šio perdavimo, siuntimo arba priėmimo pajėgumais perdavimą arba suteikimą.

2 straipsnis

Šis sprendimas gali būti taikomas telekomunikacijų paslaugoms, suteiktoms nuo 1997 m. sausio 1 dienos. <...>

3 straipsnis

Šiame sprendime aptariamas leidimas galioja iki 1999 m. gruodžio 31 d. arba iki direktyvos, keičiančios telekomunikacijų paslaugų apmokestinimo vietą, įsigaliojimo, jei tai įvyks iki 1999 m. gruodžio 31 dienos.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Italijos Respublikai.“ (Neoficialus vertimas)

- 9 Priėmus sprendimą 97/207, 1999 m. birželio 17 d. Tarybos direktyva 1999/59/EB, iš dalies keičiančia Direktyvą 77/388 (OL L 162, p. 62, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 324–325), prie Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto buvo pridėta devinta įtrauka, įsigaliojanti nuo 2000 m. sausio 1 d.:

„Telekomunikacijų paslaugos – tai paslaugos susijusios su signalų, rašytinės medžiagos, vaizdo ir garso arba informacijos perdavimu, siuntimu ir priėmimu laidinėmis, radijo, optinėmis ar kitų rūšių elektromagnetinėmis sistemomis, įtraukiant su tuo susijusias teisės perdavimą arba priskyrimą panaudojant galingumą tokiam perdavimui,

siuntimui ar priėmimui. Šioje nuostatoje telekomunikacijų paslaugos taip pat apima prieigą prie pasaulinio informacijos tinklo.“

Nacionalinės teisės aktai

- 10 Į Italijos teisę Šeštoji direktyva buvo perkelta 1972 m. spalio 26 d. Respublikos Prezidento dekretu Nr. 633 dėl Pridėtinės vertės mokesčio nustatymo ir reglamentavimo (GURI, Nr. 292, paprastasis priedas, 1972 m. lapkričio 11 d.) su vėlesniais pakeitimais (toliau – Dekretas Nr. 633/1972).
- 11 Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsnio 4 dalies d punkte, susijusiame su mokesčio teritorialumu, numatyta, kad „telekomunikacijų paslaugos <...> laikomos suteiktomis nacionalinėje teritorijoje, jeigu jos suteiktos asmenims, įsteigtiems ar turintiems nuolatinį adresą minėtoje teritorijoje, arba asmenims, kurie nuolat joje veikia ar gyvena ir nėra įsteigti arba neturi nuolatinio adreso užsienio valstybėje, taip pat tada, kai šios paslaugos yra teikiamos nuolatiniais padaliniais Italijoje, priklausantiems asmenims, įsteigtiems ar turintiems nuolatinį adresą užsienio valstybėje, išskyrus tuos atvejus, kai šios paslaugos yra naudojamos ne (Bendrijos) teritorijoje“. Be to, minėto straipsnio 4 dalies e punkte nustatyta, kad „paslaugos (ir sandoriai), nurodytos d punkte, teikiamos asmenims, įsteigtiems ar turintiems nuolatinį adresą kitose (Bendrijos) valstybėse narėse, laikomos suteiktomis nacionalinėje teritorijoje, kai šių paslaugų adresatas nėra apmokestinamasis asmuo valstybėje, kurioje jis yra įsteigtas ar turi nuolatinį adresą“.
- 12 Dekreto Nr. 633/1972 19 straipsnio 1 dalyje yra numatyta PVM „už įmonės importuotas ar nupirtas prekes ar paslaugas vykdant savo ūkinę ar profesinę veiklą“ atskaita. To paties straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad PVM nėra atskaitomas, jei importas ar pirkimas susiję su „atleistais nuo mokesčio ar neapmokestinamais sandoriais“. Vis dėlto pagal minėto straipsnio 3 dalies b punktą „teisės į atskaitą išimtis, numatyta 2 dalyje, netaikoma, jei minėti sandoriai yra <...> sandoriai, vykdomi kitoje valstybėje, už kuriuos mokesčių būtų galima atskaityti, jeigu jie būtų vykdomi nacionalinėje teritorijoje“.

- 13 Dekreto Nr. 633/1972 30 straipsnio 2 dalies d punkte nustatyta, kad tuo atveju, kai metinėje PVM deklaracijoje atsiranda atskaitytina permoka, apmokestinamasis asmuo gali arba atimti iš paskesnių metų ankstesnių metų permokos sumą, arba prašyti gražinti visą ar dalį šios atskaitytinės permokos, „jei didžioji dalis jo sudaromų sandorių neapmokestinami pagal 7 straipsnį“.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 14 *EGN* yra dukterinė bendrovė pagal Nyderlandų teisę įsteigtos bendrovės *EGN – Equant Global Network BV*, kontroliuojamos tarptautinės aviacijos telekomunikacijų bendrovės, kuri yra pagal Belgijos teisę 1949 m. siekiant sukurti telekomunikacijų sistemą, skirtą tik oro transportui, vienuolikos aviakompanijų įsteigta kooperatinė bendrovė.
- 15 1999 m. *EGN* suteikė telekomunikacijų paslaugų įmonei *Ensys Ltd*, Airijoje įsteigtai ir mokančiai PVM Airijoje, kuri taip pat yra kontroliuojama tarptautinės aviacijos telekomunikacijų bendrovės.
- 16 Kadangi šios paslaugos nebuvo apmokestintos PVM Italijoje, nes nebuvo įvykdyta įsteigimo šioje valstybėje narėje sąlyga, numatyta Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsnio 4 dalies d punkte, *EGN*, kuri nuolat buvo Italijoje įsteigtiems savo tiekėjams sumokėto pirkimo PVM kreditorė, 2000 m. vasario 7 d. paprašė *Agenzia* grąžinti 9 400 000 000 ITL PVM už 1999 m. ir 101 968 000 ITL permoką už ankstesnius metus.

- 17 Minėtą prašymą *Agenzia* 2001 m. kovo 23 d. Sprendimu atmetė, nes *EGN* sumokėto pirkimo PVM atskaitos ar grąžinimo sąlygos nebuvo įvykdytos.
- 18 Išnagrinėjusi *EGN* ieškinį dėl minėto sprendimo atmesti prašymą *Commissione tributaria provinciale di Roma* 2001 m. rugsėjo 10 d. Sprendime nurodė, kad, remiantis Dekreto Nr. 633/1972 7 straipsniu, ieškovė turėjo teisę atskaityti PVM už šiuo mokesčiu neapmokestinamus sandorius, kurie pagal minėto dekreto 19 straipsnio 3 dalies b punktą būtų apmokestinami, jeigu būtų vykdomi Italijoje.
- 19 *Agenzia* pateikus apeliacinį skundą dėl minėto sprendimo, *Commissione tributaria regionale del Lazio* jį panaikino 2003 m. rugsėjo 19 d. Sprendimu ir atmetė *EGN* prašymus dėl PVM atskaitos ir dėl jau sumokėto pirkimo PVM grąžinimo. Šis teismas iš esmės nusprendė, kad Dekreto Nr. 633/1972 19 straipsnio 3 dalies b punktas negalėjo būti taikomas, nes nuostata „sandoriai, vykdomi kitos valstybės teritorijoje, kurių atžvilgiu, jeigu jie būtų vykdomi nacionalinėje teritorijoje, būtų suteikta teisė į atskaitą“ yra susijusi tik su realiai kitoje valstybėje įvykdytais sandoriais. Į minėto dekreto 7 straipsnio 4 dalyje numatytą eksteritorialumo *fictio iuris* negali būti atsižvelgta, nes nė viena norma nesieja šio sutartinio ir fiktyvaus eksteritorialumo su realiu eksteritorialumu. Todėl, kadangi nagrinėjamos telekomunikacijų paslaugos nėra apmokestinamos PVM Italijoje, to paties dekreto 19 straipsnio 2 dalis nesuteikia teisės į atskaitą ar sumokėto PVM grąžinimą.
- 20 Gavęs *EGN* kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, konstatuodamas, kad atitinkamos Šeštosios direktyvos nuostatos žemesnės instancijos nacionalinių teismų buvo aiškinamos skirtingai, nori išsiaiškinti, ar *Commissione tributaria regionale del Lazio* pateiktas išaiškinimas nesukelia konkurencijos iškreipymo. Iš tikrųjų, kadangi telekomunikacijų paslaugų teikimo kitoje valstybėje narėje atveju PVM turi būti mokamas valstybėje, kurioje yra įsteigtas paslaugų gavėjas, tokių paslaugų teikėjas atsiduria blogesnėje padėtyje nei paslaugų teikėjas, teikiantis tokias pačias paslaugas vienoje ir toje pačioje valstybėje.

- 21 Tokiomis aplinkybėmis *Corte suprema di cassazione* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar (Šeštosios direktyvos) 17 straipsnio 3 dalies a punktas telekomunikacijų paslaugų tarp skirtingose Bendrijos valstybėse narėse reziduojančių subjektų teikimo atveju, kai (PVM) moka paslaugos gavėjas, leidžia paslaugos teikėjui atskaityti PVM už prekių, susijusių su (telekomunikacijų paslaugų teikimu), pirkimą ir importą, kuris būtų atskaitytas, jei tos pačios paslaugos būtų teikiamos šalies viduje?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 22 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra įsteigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje įsteigta įmonei.
- 23 Reikia priminti, kad pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punktą kiekvienas PVM apmokestinamas asmuo šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme turi teisę atskaityti ar susigrąžinti PVM tiek, kiek prekės ir paslaugos, kurias perkant buvo sumokėtas šis mokestis, yra naudojamos sandoriams, susijusiems su 4 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitoje valstybėje vykdoma ūkine veikla, už kuriuos mokestį būtų galima atskaityti, jeigu jie būtų vykdomi tos valstybės narės teritorijoje.

- 24 Šioje byloje neginčijama, kad *EGN* yra Italijos PVM mokėtoja, nes ji šioje valstybėje narėje vykdo ūkinę veiklą, t. y. teikia telekomunikacijų paslaugas, kurias apima Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos.
- 25 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą taip pat matyti, kad kai šios paslaugos yra teikiamos Italijoje įsteigtiems gavėjams, jos laikomos šioje valstybėje narėje suteiktomis paslaugomis, suteikiančiomis teisę šioje valstybėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a punktą, skaitomą kartu su šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalimi.
- 26 Tokiomis aplinkybėmis norint nustatyti, ar įmonės *EGN*, kuri yra įsteigta Italijoje, telekomunikacijų paslaugų suteikimas įmonei, kurios buveinė yra kitoje valstybėje narėje, šiuo atveju Airijoje, suteikia teisę pirmojoje valstybėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, reikia išsiaiškinti, ar šios paslaugos gali būti laikomos „suteiktomis kitoje valstybėje“ Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punkto prasme.
- 27 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Šeštosios direktyvos 9 straipsnyje numatytos paslaugų teikimo mokestinio priklausomumo vietos nustatymo taisyklės. Šios nuostatos 1 dalyje nustatyta bendra šios srities taisyklė, o 2 dalyje išvardyti keli specialūs priskyrimo atvejai. Šiomis nuostatomis siekiama išvengti, pirma, jurisdikcijos kolizijos, dėl kurios gali būti dvigubai apmokestinama, ir, antra, pajamų neapmokestinimo (žr. 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Dudda*, C-327/94, Rink. p. I-4595, 20 punktą; 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet*, C-291/07, Rink. p. I-8255, 24 punktą ir 2009 m. vasario 19 d. Sprendimo *Athesia Druck*, C-1/08, Rink. p. I-1255, 20 punktą).

- 28 Taip pat dėl ryšio tarp Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 ir 2 dalių reikia priminti, kad šios nuostatos 1 dalis neturi pirmenybės 2 dalies atžvilgiu. Kiekvienu atveju reikia išsiaiškinti, ar nagrinėjama situacija atitinka vieną iš minėto 9 straipsnio 2 dalyje nurodytų atvejų. Jei ne – jai taikytina šio straipsnio 1 dalis (žr. 1997 m. kovo 6 d. Sprendimo *Linthorst, Pouwels en Scheres*, C-167/95, Rink. p. I-1195, 11 punktą; 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *RAL (Channel Islands) ir kt.*, C-452/03, Rink. p. I-3947, 24 punktą ir 2006 m. kovo 9 d. Sprendimo *Gillan Beach*, C-114/05, Rink. p. I-2427, 15 punktą).
- 29 Kaip matyti iš septintos Šeštosios direktyvos konstatuojamosios dalies, šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies bendras tikslas – nustatyti specialią tvarką apmokestinamųjų asmenų vienas kitam teikiamoms paslaugoms, kai paslaugų kaina įtraukiama į prekių kainą (minėto sprendimo *Dudda* 22 ir 23 punktai bei minėto sprendimo *Gillan Beach* 16 ir 17 punktai).
- 30 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad telekomunikacijų paslaugų, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, teikimas atitinka specialaus priskyrimo kriterijus, nurodytus Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte.
- 31 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu laikotarpiu šių specialių priskyrimo kriterijų taikymas tokioms telekomunikacijų paslaugoms buvo pagrįstas ne pačiomis Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto nuostatomis, kaip mano ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ir *EGN*, o kaip teisingai nurodo Europos Bendrijų Komisija, Sprendimo 97/207 1 straipsnio pirmąją pastraipą, kurioje, gavus Italijos Respublikos prašymą, buvo leista šiai valstybei narei nukrypstant nuo minėtos direktyvos 9 straipsnio 1 dalies telekomunikacijų paslaugoms taikyti šio straipsnio 2 dalies e punktą nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 1999 m. gruodžio 31 d., arba iki pastarąją nuostatą keičiančios direktyvos įsigaliojimo. Telekomunikacijų paslaugos į Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktą buvo įtrauktos vėliau priėmus Direktyvą 1999/59, kurią valstybės narės turėjo įgyvendinti tik nuo 2000 m. sausio 1 dienos.

32 Iš Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto teksto, skaitomo kartu su Sprendimo 97/207 1 straipsnio pirmąja pastraipa, matyti, kad telekomunikacijų paslaugų, teikiamų apmokestinamiesiems asmenims, įsteigtiems Bendrijoje, bet ne toje pačioje šalyje kaip paslaugų teikėjas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur paslaugų gavėjas yra įsteigęs savo verslą arba turi nuolatinę verslo vietą, į kurią teikiamos paslaugos, arba, jei tokios vietos nėra, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą ar paprastai gyvena.

33 Todėl, kadangi pagrindinėje byloje aptariamas telekomunikacijų paslaugų gavėjas yra apmokestinamasis asmuo, įsteigtas ne toje pačioje valstybėje narėje, kur savo buveinę turi paslaugų teikėjas, minėtos paslaugos turi būti laikomos „suteiktomis kitoje valstybėje“ Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punkto prasme; taigi šios paslaugos turi suteikti teisę į pirkimo PVM atskaitą ar susigrąžinimą valstybėje narėje, kurioje yra įsteigtas paslaugų teikėjas, nes tokios paslaugos suteiktų minėtą teisę, jeigu būtų suteiktos tos valstybės narės teritorijoje.

34 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra įsteigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje įsteigtai įmonei, nes toks paslaugų teikėjas turėtų šią teisę, jei nagrinėjamos paslaugos būtų suteiktos pirmosios valstybės narės teritorijoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų

klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB, 17 straipsnio 3 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad toks telekomunikacijų paslaugų teikėjas, koks aptariamas pagrindinėje byloje, kuris yra įsteigtas valstybėje narėje, gali pagal šią nuostatą savo valstybėje narėje atskaityti ar susigrąžinti pirkimo PVM, susijusį su telekomunikacijų paslaugomis, kurios buvo suteiktos kitoje valstybėje narėje įsteigtai įmonei, nes toks paslaugų teikėjas turėtų šią teisę, jei nagrinėjamos paslaugos būtų suteiktos pirmosios valstybės narės teritorijoje.

Parašai.